

TORNAI JÓZSEF

Nyolcvanadik év

*Milyen egyedül voltál!
Kikelet, nyár
helyett október talált rád a hegyen,
hol azelőtt a szerelem
lakott tölgyek alatt, bozótban.
Nyolcvanadik év. Emlékeztél és sírtál.
De jól van.*

És imádtuk az Ég Királynőjét

*„Húzd föl a szoknyád!” Zobot öntött
a lovak abrakos tarisznyájába
az istállóban. Hárman is
incselkedtünk vele, tizenéves kölykök
ő egy-két évvel volt több:
tűz-körbefont lány, tudtuk, nem
hord bugyit. De hiába,
kinevetett, azt mondta: „Majd
egyszer”. Az ígéret föl kavart
valami vad, csúf zivatart
bennünk: hogy sejtettük volna, miért?
Estére már, földühödve, pénzt
akartunk adni, visszautasította
és elfutott a szénapajta
felé. Soha nem sikerült
a kincsére tekintenünk.
És imádtuk az álmunkban egyre pőrőbb
ágyékú Éj Királynőjét.*

Leibniz igaza

Áttetsző felhő körülöttük:
hiába beszéd, kézfogás. A
szeretet mint holt víz. Leibniz igaza.
Föltéphetetlen monaszok.

Ósanyánk

Egy esztendő nem volt elég,
kellett még féltucatnyi év,
hogy elinduljak feléd,
érezve szíved bogáncsvirág-tüzét,
mire öledet megtaláltam
gyümölcslőtő Ósanyánkban.

Kaktusztű-pokol

Támolyogni, szédülni?
Attól függ, mitől támolyogsz,
és ha a szépség a taglód,
miféle asszony húscsapdájába rogyasz?

Összetekeredve les rád (Mexikóban láttam egyszer,
milyen az óriáskaktuszok tövében csörgő kígyó).
És majd megtudod reggel:
Sarlós Boldogasszony-e vagy nagyszerű ringyó?

Markolj bele a kaktusztű-pokolba
és a véred, a véred, a véred
hörög, fölkiált az égre valamit,
és mondja, mondja, mondja.

